

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Karetové a soudců Mgr. Pavla Freiberta a Mgr. Zdeňky Winklerové ve věci

žalobců: A) **D. L.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
B) **S. L.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
oba zastoupení advokátkou Mgr. Kateřinou Verostovou, LL. M.
sídlem Rokycanova 809/1c, 779 00 Olomouc

proti
žalované: **Smartwings, a. s.**, IČO: 256 63 135
sídlem K Letišti 1068/30, 160 08 Praha 6

o zaplacení 800 EUR příslušenstvím, k odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 4. května 2021, č. j. 28 C 124/2021-31,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku I. o věci samé co do částky 400 EUR spolu s úrokem z prodlení od 29. 6. 2019 do zaplacení **mění** tak, že žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci A) do 3 dnů od právní moci rozsudku částku 400 EUR spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,75 % ročně od 29. 6. 2019 do zaplacení; jinak **se** v tomto výroku co do úroku z prodlení z částky 400 EUR od 15. 6. 2019 do 28. 6. 2019 **potvrzuje**.

- II. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku II. o věci samé co do částky 400 EUR spolu s úrokem z prodlení od 29. 6. 2019 do zaplacení **mění** tak, že žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni B) do 3 dnů od právní moci rozsudku částku 400 EUR spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,75 % ročně od 29. 6. 2019 do zaplacení; jinak **se** v tomto výroku co do úroku z prodlení z částky 400 EUR od 15. 6. 2019 do 28. 6. 2019 **potvrzuje**.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 23.667 Kč, a to každému ze žalobců jednou polovinou, ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Kateřiny Verostové, LL. M.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, jíž se každý ze žalobců domáhal vůči žalované zaplacení částky 400 EUR spolu se zákonným úrokem z prodlení od 15. 6. 2019 do zaplacení (výroky I. a II.), a dále rozhodl o povinnosti žalobců k náhradě nákladů řízení žalované ve výši 600 Kč (výrok III.).
2. Takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobci domáhali vůči žalované zaplacení náhrady za zpoždění letu č. xxx z Catanie do Prahy dne 5. 6. 2019, provozovaného žalovanou; tento let měl zpoždění přesahující 3 hodiny, žalobci proto dovozovali svůj nárok z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004, kterým se stanoví pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů (dále jen „**nařízení č. 261/2004**“).
3. Žalovaná se podané žalobě bránila s tím, že nárok žalobců je promlčen, neboť nebyl ze strany žalobců včas uplatněn; k uplatnění nároku prostřednictvím společnosti AirHelp nelze přihlížet.
4. Soud prvního stupně vyšel na základě provedeného dokazování a nesporných tvrzení účastníků po skutkové stránce ze zjištění, že oba žalobci cestovali dne 5. 6. 2019 letem č. xxx z Catanie do Prahy, přičemž tento let byl zpožděn o více než 3 hodiny. Výzvu k zaplacení související kompenzace podala dne 14. 6. 2019 společnost AirHelp, a to v návaznosti na smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 10. 6. 2019. V postupních smlouvách jsou označeni cestující (žalobci) a je zde uvedeno číslo rezervace (xxx), jinak je postupovaný nárok dále identifikován pouze tak, že je odvozován (mimo jiné) z nařízení č. 261/2004; podpis žalobců na smlouvách je přenesen prostřednictvím počítače, podpis postupníka připojen není. V rámci odkazovaných podmínek společnosti AirHelp (známých soudu z jeho úřední činnosti) je smlouva považována za uzavřenou tehdy, když postupitel podepíše formulář postoupení nebo zmocňující dokument. Reálně však kontraktační proces probíhá tak, že cestující svým podpisem vyplňuje pouze prázdné pole v rámci webového dotazníku, nepodepisuje tedy postupní smlouvu a tuto ani neobdrží. Služba byla nabízena jako bezplatná, z odkazovaných podmínek a ceníku však plyne, že v případě úspěchu je převod dohodnuté části odškodnění postupiteli podmíněn úhradou poplatku ve výši 25 %, resp. 50 % z celkové vyplacené částky. Žalobci v té souvislosti dále tvrdili, že došlo ke zpětnému postoupení těchto pohledávek. Jiná výzva k úhradě (než výše uvedená) předmětných nároků zjištěna nebyla, pouze s výjimkou pozdější předžalobní výzvy ze dne 22. 1. 2021.
5. Po právní stránce soud prvního stupně vyšel z toho, že nárok žalobců vůči žalované podle ustanovení Čl. 3 odst. 1 a Čl. 7 odst. 1 nařízení č. 261/2004 je sice dán, postupní smlouva (uzavřená podle německého práva) je však neplatná podle ustanovení § 134 německého občanského zákoníku (Bürgerliches Gesetzbuch, dále jen „**BGB**“), neboť nebyly splněny požadavky na její písemnou formu (§ 126 BGB) a nadto jde o důsledek využití nezkušenosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Zavázalová

cestujících coby spotřebitelů (§ 138 BGB), jimž byla původně přislíbena bezplatná služba, avšak podle odkazovaných podmínek a ceníku jim měly být účtovány další nepřehledně uvedené poplatky. Jde proto o nepřiměřené podmínky ve smyslu ustanovení Čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2011/83. Byly-li tedy za těchto okolností nároky žalobců uplatněny společností AirHelp, která k tomu nebyla na základě neplatné postupní smlouvy legitimována, pak k tomuto uplatnění nelze přihlížet. Nakolik se předmětný nárok promlčuje podle ustanovení § 2553 odst. 3 o. z. ve lhůtě 6 měsíců, není-li v této lhůtě uplatněn u dopravce, pak k námitce žalované nelze žalobcům jejich právo přiznat.

6. O náhradě nákladů řízení soud prvního stupně rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že právo na ni přiznal procesně úspěšné žalované. Výši takto přiznané částky pak určil součtem dvou paušálních náhrad po 300 Kč podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. a ustanovení § 151 odst. 3 o. s. ř.
7. Proti tomuto rozsudku podali žalobci odvolání, v němž zdůraznili, že o splnění podmínek pro vznik nároku podle nařízení č. 261/2004 nebylo v dané věci mezi účastníky sporu. Dále uvedli, že citované nařízení nestanoví povinnost notifikace, žalovaná by proto měla při splnění podmínek pro vznik nároku cestujících již bez dalšího k vyplacení kompenzace přistoupit. Jakékoli rozšiřování okruhu podmínek je pak třeba shledat v rozporu s cílem nařízení č. 261/2004, sledujícím zajištění vysoké úrovně ochrany cestujících se zásadním zřetelem na požadavky ochrany spotřebitele (bod 1 Preambule). Dále žalobci s odkazem na rozsudek SDEU ze dne 25. 11. 2010 ve věci C-429/09 (G. F. v. Stadt Halle) zdůraznili požadavek rovnocennosti a efektivity, který není naplněn v situaci, kdy se promlčecí lhůty v ostatních členských státech pohybují v rozmezí 1 až 10 let; cestující uplatňující své nároky podle českého práva jsou pak významně znevýhodněni oproti těm, kteří své nároky uplatňují před soudy jiných členských států podle jejich práva. Ani pokud by bylo namísto notifikační povinnosti z ustanovení § 2553 o. z. dovodit (jakkoli nařízení č. 261/2004 nelze považovat za přepravní řád), nelze nad tento rámec požadovat, aby notifikace byla odeslána přímo cestujícími. V textu zasláné výzvy společnosti AirHelp je přitom zcela jednoznačně specifikováno, o jaké cestující a jaká jejich práva se jedná, žalovaná tak měla veškeré podklady pro posouzení důvodnosti nároku, který jako takový ostatně ani nijak nezpochybnila. Pokud pak jde o posouzení platnosti postupní smlouvy, upozornili žalobci na to, že soudem prvního stupně citovanou směrnici nelze aplikovat přímo, neboť byla do německého práva implementována zákonem k jejímu provedení (Gesetz zur Umsetzung der Verbraucherrechtlinie und zur Änderung des Gesetzes zur Regelung der Wohnungsvermittlung) a příslušná právní úprava je nyní obsažena v ustanoveních § 312 a § 355 a násl. BGB. Dále žalobci připomněli, že německé právo k platnosti postoupení nevyžaduje písemnou formu (§ 398 BGB) a nelze tu dovozovat ani rozpor s dobrými mravy podle ustanovení § 138 odst. 1 BGB, nadto za situace, kdy žalovaná na uplatněný nárok vůbec nijak nereagovala. Ke zneužití nezkušenosti cestujícího pak žalobci uvedli, že jejich závazek na úhradu určité částky vůči společnosti AirHelp by byl vznikl pouze v případě úspěšného vymožení kompenzace, zatímco jmenovaná společnost nesla veškeré s tím spojené náklady a související riziko neúspěchu; veškeré podmínky smlouvy byly žalobcům v okamžiku jejího uzavření známy a s jejich vědomím žalobci přistoupili k jejímu podpisu. Nyní jsou nadto v postavení žalobců právě sami cestující (a nikoli postupník), otázka (ne)platnosti postupní smlouvy by proto vůbec neměla být v rámci jejich vlastního vztahu vůči žalované řešena. Žalobci proto závěrem navrhli změnu napadeného rozhodnutí tak, že jejich nároku bude vyhověno, popřípadě zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve svém vyjádření k podanému odvolání souhlasila s napadeným rozhodnutím, pokud byl žalobci uplatněný nárok k její námitce shledán promlčeným a žaloba byla proto zamítnuta. Notifikační povinnost byla s odkazem na ustanovení § 2553 odst. 3 o. z. dovozena

ustálenou rozhodovací praxí zdejšího odvolacího soudu (kupř. rozsudky ze dne 3. 6. 2021, sp. zn. 58 Co 176/2021, nebo ze dne 23. 10. 2019, sp. zn. 18 Co 265/2019). Samo nařízení č. 261/2004 předpokládá další (notifikační) aktivitu cestujícího (srov. čl. 5 odst. 1 písm. c/), přičemž související lhůty jsou věcí úpravy každého členského státu; v poměrech České republiky pak jde právě o ustanovení § 2553 odst. 3 o. z., řešící uplatnění nároku z opožděně provedené přepravy. Pokud měl být nárok žalobců uplatněn ze strany společnosti AirHelp, stalo se tak na základě neplatné postupní smlouvy; na ni pak nelze hledět ani jako na plnou moc, neboť jmenované společnosti bylo rozhodnutím německého soudu zakázáno vystupovat jako obecný zmocněnec (pro rozpor se zákonem o mimosoudních právních službách). K jednání společnosti AirHelp proto nelze z uvedených důvodů přihlížet. Žalovaná tedy navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.

9. Po zjištění, že odvolání je přípustné (§ 202 o. s. ř. *a contrario*), bylo podáno osobami k tomu oprávněnými (§ 201 o. s. ř.) a včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal odvolací soud ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání žalobců je zčásti opodstatněné.
10. V posuzované věci jde o věc s mezinárodním prvkem představovaným bydlištěm žalobců ve Spolkové republice Německo. Je proto třeba konstatovat, že soud prvního stupně správně (byť mlčky) dovodil svoji mezinárodní příslušnost k projednání a rozhodnutí sporu, která vyplývá z ustanovení čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (nařízení Brusel I bis), a to s ohledem na bydliště (resp. sídlo, srov. čl. 63 cit. nařízení) žalované v České republice.
11. K věci samé pak odvolací soud nejprve po skutkové stránce uvádí, že soud prvního stupně svá zjištění čerpal z řádně provedeného dokazování a jím zjištěný skutkový stav je v zásadě způsobilým podkladem pro rozhodnutí o věci samé. Za potřebné považuje odvolací soud doplnit toliko dílčí zjištění ze zaslaných výzev, přičemž postupem podle ustanovení § 213 odst. 2 o. s. ř. bylo dokazování v tomto směru zopakováno.
12. Z výzvy datované dne 14. 6. 2019 a činěné vůči žalované ze strany společnosti AirHelp je zjištěno, že tu je uplatněn nárok konkrétních cestujících (obou žalobců) na zaplacení částky 800 EUR v souvislosti s letem xxx z Catanie do Prahy dne 5. 6. 2019, a to v návaznosti na nařízení č. 261/2004; požadovaná částka měla být uhrazena ve lhůtě 14 dnů. Jakkoli jde o dokument v cizím (anglickém) jazyce, odvolací soud z něj takto vychází, neboť překlad rozhodných pasáží, přednesený v průběhu jednání odvolacího soudu, byl mezi účastníky nesporný. Na tuto výzvu pak navazuje (odkazuje) předžalobní výzva samotných žalobců datovaná dne 22. 1. 2021.
13. Takto doplněný skutkový stav věci pak skýtá dostačující podklad pro rozhodnutí o podané žalobě.
14. K právní stránce věci je nutno předně uvést, že soud prvního stupně nárok žalobců správně posoudil podle příslušných ustanovení nařízení č. 261/2004, přičemž v návaznosti na nesporná tvrzení účastníků (o tom, že byli cestujícími předmětného letu, který byl významně opožděn) dospěl též ke správnému závěru o tom, že uplatňovaný nárok žalobcům skutečně vznikl. V tomto rozsahu ostatně nebyly ani ze strany žalované uplatněny v průběhu celého řízení jakékoli výhrady a spornou zůstala toliko otázka promlčení nároku v návaznosti na jeho včasné (ne)uplatnění.

15. K této posledně vytčené otázce pak je nutno konstatovat, že posouzení věci ze strany soudu prvního stupně není zcela správné.
16. Nejprve je třeba předeslat, že uplatněný nárok jako takový se řídí nikoli pouze samotným nařízením č. 261/2004 Sb., nýbrž v otázkách, které toto nařízení neupravuje, se řídí dalšími ustanoveními českého právního řádu. Je tomu tak proto, že rozhodné právo je určeno podle ustanovení čl. 5 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008, o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (dále jen „**nařízení Řím I**“) podle bydliště (sídla) dopravce, neboť předmětný let nesměřoval z/do členského státu, v němž mají obvyklé bydliště žalobci. Takovou další otázkou (samotným citovaným nařízením neřešenou) je pak zejména kupř. otázka promlčení, resp. lhůt, v nichž je třeba nárok uplatnit (srov. rozsudek SDEU ve věci C-139/11, J. C. M. proti Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV); předmětná vnitrostátní úprava těchto podmínek pak musí respektovat zásady rovnocennosti a efektivity.
17. Se soudem prvního stupně se potom odvolací soud ztotožňuje v tom směru, že v návaznosti na ustanovení § 2553 odst. 3 o. z. je nutno nárok z opožděné přepravy (a to je i tento případ) uplatnit v tam stanovené lhůtě 6 měsíců. Podstatná tu přitom není povaha nařízení č. 261/2004 (je-li „přepravním řádem“ či nikoli), nýbrž to, o jaké právo se jedná. Jinými slovy, citované ustanovení v odst. 1 a 2 upravuje otázku nikoli „práv plynoucích z přepravních řádů“, nýbrž upravuje práva cestujících v případě, že přeprava nebyla provedena včas. V rámci vnitrostátní úpravy jsou pak právě tato práva podrobněji upravena v souladu se zákonnou delegací přepravním řádem, to však neznamená, že by konkrétní práva plynoucí cestujícím z tohoto titulu nemohla být upravena i jinde, kupř. právě z nařízení č. 261/2004. I v takovém případě však jde o práva z nikoli včas provedené přepravy, která je proto při absenci speciální úpravy (jež by byla obsažena v nařízení č. 261/2004) třeba uplatnit u dopravce v souladu s odst. 3 cit. ust. v tam stanovené 6měsíční lhůtě.
18. Uvedené neznamená konstrukci další podmínky nad rámec předpokladů pro vznik nároku plynoucích již z nařízení č. 261/2004, neboť obecně je nutno každý nárok vůči dlužníkovi zásadně uplatnit, přinejmenším proto, aby se takový nárok stal splatným (pouze ve zcela výjimečných případech může být nárok splatný i bez toho, aby byl věřitelem vůči dlužníkovi uplatněn). Lhůty pro uplatnění nároku (ať už soudně či mimosoudně) pak směřují v každém případě (tj. i tehdy, je-li lhůta delší) k určitému omezení, a to zpravidla z důvodu právní jistoty. V daném případě jde o lhůtu, která se uplatní jak u nároků vnitrostátních, tak i u nároků plynoucích z nařízení č. 261/2004, z tohoto pohledu je tedy splněna i podmínka rovnocennosti a efektivity (srov. výše citované rozhodnutí SDEU), neboť obě skupiny nároků lze uplatňovat efektivně a srovnatelným způsobem bez jakéhokoli zvýhodnění toho či onoho.
19. Nakolik se tedy lhůta podle ustanovení § 2553 odst. 3 o. z. v daném případě uplatní, je třeba s ohledem na námitku žalované posoudit, zda není nárok žalobců promlčen.
20. K zamezení účinků promlčení je v daných souvislostech třeba, aby žalobci svůj nárok uplatnili u žalované před uplynutím výše popsané 6měsíční lhůty. Do tohoto rozmezí spadá pouze výzva učiněná prostřednictvím společnosti AirHelp (ze dne 14. 6. 2019), nikoli však již pozdější výzva žalobců (prostřednictvím právní zástupkyně) ze dne 22. 1. 2021. Správně se proto soud prvního stupně zabýval otázkou, zda lze první z obou výzev za řádné uplatnění nároku považovat; za správný ovšem nelze považovat jeho závěr, že tomu tak není.
21. V daných souvislostech je nutno vyjít z toho, že předmětnou výzvu, datovanou 14. 6. 2019 činili nikoli přímo sami žalobci, nýbrž jiný subjekt (společnost AirHelp), a je tedy třeba zkoumat, zda k tomu byl oprávněn (legitimován) či nikoli.

22. Se soudem prvního stupně je třeba souhlasit v tom směru, že legitimaci společnosti AirHelp není možno dovozovat z postoupení pohledávky, neboť k němu platně nedošlo. Postupní smlouvu shledává rovněž odvolací soud neplatnou, a to z důvodu nedostatku písemné formy, ačkoli tato byla v daném případě stranami vymíněna. Za této situace pak nebylo možno smlouvu platně uzavřít jiným způsobem, než právě podpisem (originálním vlastnoručním či kvalifikovaným elektronickým) předmětného dokumentu. V daném případě se na postupní smlouvu vztahuje německé právo (dle ujednání stran a ustanovení čl. 3 odst. 1 nařízení Řím I), přičemž neplatnost v takovém případě plyne z ustanovení § 126 a § 134 BGB. Dalšími důvody neplatnosti již není v takovém případě třeba se zabývat.
23. Z právě uvedeného pak plyne i to, že samotní žalobci jsou ve věci aktivně legitimováni, neboť svou pohledávku jinému subjektu platně nepostoupili (a bylo by pak i nadbytečné zabývat se otázkou případného zpětného postoupení).
24. Přesto však lze z předmětné výzvy vycházet, neboť v dané věci je nepochybné, že jmenovaná společnost uplatňovala daný nárok za žalobce („*in relation to our client/s/*“), i to, že se tak dělo s jejich vědomím. Případný nedostatek výslovného zmocnění pak byl i vůči žalované zhojen (a to *ex tunc*) druhou (předžalobní) výzvou ze dne 22. 1. 2021, která nebyla v řízení nijak zpochybněna a která na předchozí výzvu činěnou prostřednictvím společnosti AirHelp výslovně odkazuje. Je tak naplněn předpoklad uvedený v ustanovení § 440 odst. 1 o. z., neboť pokud k ratihabici došlo, aniž by případný nedostatek zmocnění kdokoli namítal, stalo se tak bez zbytečného odkladu (sami žalobci přitom mohli po celou dobu oprávněně vycházet z toho, že pokud byl nárok uplatněn prostřednictvím společnosti AirHelp, stalo se tak řádně).
25. Nutno v té souvislosti akcentovat i tu podstatnou okolnost, že žalobci tu vystupují v postavení spotřebitelů a že neplatnost postupní smlouvy (a potažmo nemožnost zastoupení) je ve vztahu ke společnosti AirHelp dovozována mimo jiné právě s ohledem na ochranu spotřebitelů. Jeví se pak zjevně neakceptovatelným, aby do krajnosti dovedená ochrana spotřebitele vedla v konečném důsledku až k tomu, že by spotřebiteli v podstatě zabránila v účinném uplatnění jeho nároku. Jinými slovy, pokud spotřebitel, byť neplatně, postoupil jinému subjektu svou pohledávku, a pokud proto oprávněně vycházel z toho, že tato pohledávka je vůči jeho dlužníku postupníkem řádně uplatněna (přičemž reálně se tak skutečně stalo), pak takové uplatnění pohledávky je nutno přičítat samotnému spotřebiteli, pokud ten jej dodatečně sám navíc i výslovně schválil. Ze stejných důvodů nelze v tomto řízení (vedeném mezi žalobci – cestujícími spotřebiteli – a žalovanou – podnikajícím leteckým dopravcem) vycházet z toho, že řádnému uplatnění nároku prostřednictvím společnosti AirHelp bránilo rozhodnutí německého soudu, jímž bylo jmenované společnosti zakázáno obdobné nároky leteckých cestujících uplatňovat. Jednak by tento zákaz, směřující mimo jiné též k ochraně spotřebitelů, vedl absurdně k omezení jejich práv. Pokud bylo důvodem zákazu porušování podmínek poskytování právního zastoupení ze strany společnosti AirHelp, je i zde podstatným aspektem právě ochrana takto (neřádně) zastoupených klientů; ti proto nemohou následkem takto poskytnuté právní ochrany přicházet o svá existující práva, i zde by se jednalo o absurdní, právem nezamýšlený výsledek, jsoucí v rozporu s cílem dané právní úpravy. Navíc nelze přehlédnout ani to, že zmiňované podmínky poskytování právních služeb, řešené v odkazovaných rozhodnutích německých soudů, vyplývají z německých právních předpisů a uplatní se proto pouze na území Spolkové republiky Německo; mimo toto území nemají účinky, stejně jako ani – logicky – na ně navazující soudní rozhodnutí.

26. Odvolací soud tedy shrnuje, že z výše citované výzvy datované dne 14. 6. 2019 vychází. Nárok žalobců je proto nutno považovat za řádně a včas uplatněný v souladu s ustanovením § 2553 odst. 3 o. z. a námitka žalované v tomto směru tedy není důvodná.
27. Uplatněný nárok proto žalobcům náleží a je namístě jim jej přiznat. Pokud jde o příslušenství, zde je třeba určité korekce, neboť splatnost nároku nastala v souladu s ustanovením § 1958 odst. 2 o. z. až na základě výzvy uplynutím tam stanovené 14denní lhůty, tj. ke dni 28. 6. 2019. Teprve následujícím dnem se proto mohla žalovaná dostat do prodlení podle ustanovení § 1968 o. z. a současně jí vznikla též povinnost platit žalobcům podle ustanovení § 1970 o. z. také úrok z prodlení ve výši určené podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
28. Odvolací soud tedy napadený rozsudek ve výrocích I. a II. ohledně úroku z prodlení za období do 28. 6. 2019 potvrdil (§ 219 o. s. ř.), ve zbývajících částech jej pak v obou těchto výrocích změnil podle ustanovení § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. tak, že každému ze žalobců přiznal náhradu ve výši 400 EUR s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,75% ročně od 29. 6. 2019 do zaplacení. Lhůta k plnění byla určena podle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř. v trvání 3 dnů od právní moci rozsudku.
29. Podle ustanovení § 224 odst. 2 o. s. ř. rozhoduje nyní odvolací soud s ohledem na změnu napadeného rozhodnutí o náhradě nákladů celého dosavadního řízení. Právo na tuto náhradu náleží žalobcům podle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť ti byli v řízení v naprosto převažujícím rozsahu úspěšní (jejich neúspěch se týká toliko nepatrné části příslušenství). Náklady žalobců jsou tvořeny odměnou jejich zástupkyně (advokátky), jež je určena pro každého ze žalobců ze základu 400 EUR. Nakolik kurz vyhlášený Českou národní bankou nečinil za celou dobu od okamžiku předžalobní výzvy méně než 25 CZK/EUR a více než 27,50 CZK/EUR, činila tarifní hodnota v každém případě (u každého úkonu v tomto období více než 10.000 Kč a méně než 11.000 Kč; odměna za jeden úkon podle ustanovení § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) proto činí 1.540 Kč. S ohledem na společné zastoupení obou žalobců je třeba tuto částku podle ustanovení § 12 odst. 4 AT vynásobit dvěma a snížit o 20 % na výsledných 2.464 Kč za každý úkon. Zástupkyně žalobců v tomto řízení učinila celkem 6 úkonů spočívajících v převzetí zastoupení, sepisu předžalobní výzvy, sepisu žaloby, účasti při ústním jednání soudu prvního stupně dne 4. 5. 2021, sepisu odvolání a účasti při jednání odvolacího soudu dne 13. 10. 2021; celkem proto její odměna činí 14.784 Kč. Kromě toho zástupkyni náleží též náhrada hotových výdajů v paušální výši po 300 Kč ke každému z uvedených úkonů (§ 13 odst. 4 AT), celkem tedy 1.800 Kč. Souhrn těchto částek je dále třeba navýšit o 21% DPH, neboť advokátka je dle předloženého rozhodnutí registrována coby plátkyně této daně. Nákladem na straně žalobců jsou konečně také zaplacené soudní poplatky v souhrnné výši 3.600 Kč. Celkem tak náklady řízení na straně žalobců činí 23.667 Kč. Tuto částku je třeba zaplatit žalobcům každému jednou polovinou (s ohledem na jejich samostatné procesní společenství a rovnocenné postavení z hlediska výše samostatně uplatňovaných nároků), a to k rukám advokátky (§ 149 odst. 1 o. s. ř.) ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř. dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 13. října 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Zavázalová

JUDr. Helena Karetová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Zavázalová